

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1999

Dosar nr.9391/2/2011

Ședința publică de la 24 aprilie 2012

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul formulat de Compania Națională X SA .X. împotriva Sentinței nr..X. din 30 noiembrie 2011 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, se prezintă recurenta-pârâtă Compania X .X. SA .X. reprezentată prin avocat cu delegație la dosar și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin consilier juridic X .

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termenul prevăzut de art.14 alin.(4) din Legea nr.554/2004, fiind depuse dovada achitării taxei de timbru și timbrul judiciar aferente căii de atac exercitate.

Înalta Curte, constatând că nu mai sunt chestiuni prealabile de discutat, acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul declarat.

Reprezentantul recurentei-pârâte Compania X .X. SA .X. solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate, în sensul admiterii cererii de suspendare astfel cum a fost formulată.

În susținerea motivelor de recurs, apărătorul recurentei pârâte arată că, în cauză, este îndeplinită condiția cazului bine justificat, având în vedere atât aspectele legate de necomunicarea avizului de către organele fiscale, cât și nelegalitatea constatărilor

reținute prin Decizia nr.X/21.09.2011, în sensul că facturile ce nu le-ar fost puse la dispoziție ar fi dovedit existența unor tranzacții comerciale purtătoare de TVA.

Cu privire la condiția prevenirii unei pagube iminente, avocatul recurente-pârâte arată că deși cuantumul debitului nu este mare, este totuși de aproximativ 5 ori mai mare decât profitul net al companiei pe anul 2010.

Intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, prin consilier juridic, solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței atacate ca fiind temeinică și legală, întrucât în mod corect a stabilit instanța de fond că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.14 din Legea nr.554/2004.

Înalta Curte, în conformitate cu dispozițiile art.150 din Codul de procedură civilă, reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Circumstanțele cauzei

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X., reclamanta Compania X „.X.” SA, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, a solicitat suspendarea executării Deciziei de impunere nr. X/21.09.2011 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată în cuantum de X lei stabilite de inspecția fiscală a ANAF - DGAMC, arătând că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.14 din Legea nr.554/2004.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că, în ceea ce privește condiția prevenirii unei pagube iminente, executarea deciziei atacate ar atrage cu evidența blocarea conturilor societății, sechestrarea și valorificarea bunurilor mobile și imobile ale acesteia, având în vedere cuantumul debitului fiscal și situația financiară a societății.

A mai învederat reclamanta că și condiția cazului bine justificat este îndeplinită, având în vedere neregularitățile procedurale privind desfășurarea inspecției fiscale, respectiv, lipsa avizului de inspecție fiscală și lipsa comunicării acestui aviz, precum și durata inspecției fiscale de aproape 1 an și jumătate, în condițiile în care legea instituie un termen maxim de 6 luni.

Prin întâmpinare, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, întrucât în speță, nu sunt îndeplinite condițiile legale prevăzute de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Soluția instanței de fond

Prin Sentința nr.X din 30 noiembrie 2011, Curtea de Apel .X. a respins acțiunea formulată de reclamanta Compania X „.X.” SA, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut în esență că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile impuse pentru suspendarea executării actului administrativ, întrucât argumentele invocate de reclamantă în susținerea cazului bine justificat sunt în majoritate, aspecte ce țin de legalitatea actului administrativ, întrucât vizează fondul actului, care se analizează numai în cadrul acțiunii în anulare.

Cu privire la argumentele reclamantei ce nu țin de fondul cauzei, prima instanță reținut că nu acestea nu pot fi reținute, întrucât deși dispozițiile art. 102 alin. 1 și 2 din Codul de procedură fiscală prevăd termenele de comunicare a avizului de inspecție fiscală și respectiv, cazurile în care nu este necesară comunicarea acestuia, totuși nu stabilesc vreo sancțiune în situația în care avizul de inspecție fiscală nu a fost comunicat contribuabilului în termenul prevăzut la alin. 1.

De asemenea, judecătorul fondului a apreciat că depășirea duratei de 6 luni a inspecției fiscale nu atrage decăderea organului fiscal din dreptul de a emite sau îndeplini orice act cu consecințe juridice fiscale, în lipsa unei prevederi exprese în acest sens.

S-a mai arătat în considerentele sentinței atacate că nici condiția prevenirii unei pagube iminente nu este îndeplinită, în cauză, reclamanta nedovedind demararea procedurii de executare silită pentru a proba iminența producerii unei pagube în patrimoniul societății.

Conchizând, instanța de fond a constatat că, în condițiile în care reclamanta nu a dovedit ce pondere are suma reținută prin decizia de impunere în totalul cifrei de afaceri a societății, cuantumul mare al obligațiilor stabilite de organele de control fiscal și trimiterea făcută la imposibilitatea achitării datoriilor către terți și a ratelor scadente la creditele bancare contractante, nu constituie argumente în înțelesul legii.

Recursul

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta Compania X „X.” SA .X., criticând soluția instanței de fond, pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea cererii de recurs s-au arătat în esență următoarele:

- În ceea ce privește îndeplinirea condiției cazului bine justificat, hotărârea instanței de fond este pronunțată cu aplicarea greșită a legii.

Se învederează de recurent că decizia de impunere nr. X/21.09.2011 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili nu a respectat normele de procedură fiscală, reglementate de O.G. nr. 92/2003.

Astfel, se arată că organele fiscale nu au respectat obligația de comunicare a avizului de inspecție fiscală potrivit art. 101 și art. 102 Cod procedură civilă și durata inspecției fiscale reglementată de art. 104 alin. 2 din O.G. nr. 92/2003, care a fost de aproape un an și jumătate.

Se arată că decizia de impunere este nelegală deoarece organele fiscale au reținut eronat că facturile ce nu le-au fost puse la dispoziție (fiind distruse în incendiu) dovedeau existența unor tranzacții comerciale purtătoare de TVA și nu au luat în calcul toate elementele relevante pentru estimare.

- Și în ceea ce privește cea de-a doua condiție impusă de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, prevenirea unei pagube iminente instanța de fond a aplicat greșit legea, arată recurenta.

Se arată că, prejudiciul nu este format numai din obligațiile datorate bugetului de stat ci și din sumele pe care le va datora având în vedere că nu își poate executa obligațiile contractuale față de furnizori, clienți, la termenele stabilite având credite externe și interne, majoritatea de la BERD, BEI și BIRD, garantate de Guvernul României.

De asemenea, s-a mai arătat că blocarea conturilor societății și indisponibilizarea sumelor de bani existente și viitoare, ar duce la concedierea salariaților, producând o instabilitate financiară, atât la nivel național cât și internațional, cu consecințe grave iremediabile.

În drept cererea de recurs se întemeiază pe dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă.

Considerentele și soluția instanței de recurs

Analizând cererea de recurs, motivele invocate, normele legale incidente în cauză precum și în conformitate cu prevederile art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că aceasta nu este fondată pentru următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 „În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, o dată cu sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond.”.

- Înalta Curte constată în ceea ce privește condiția cazului bine justificat, în accepțiunea art. 2 lit. t) din Legea nr. 554/2004 – nu este îndeplinită de recurenta – reclamantă, motivele invocate nefiind în măsură să creeze o îndoială serioasă care să ducă la răsturnarea prezumției de legalitate a actului administrativ fiscal.

Recurenta – reclamantă susține că nu au fost respectate anumite norme procedurale privind comunicarea avizului de inspecție fiscală și durata inspecției fiscale (art. 101,102,104 alin. 2 din O.G. nr. 92/2003), însă aceste chestiuni nu pot fi analizate distinct de fondul cauzei, fiind necesare probatorii.

De asemenea împrejurările arătate de recurent privind dispariția facturilor în incendiu și greșita reținere a organelor fiscale privind existența unei tranzacții comerciale purtătoare de TVA, sunt combătute de pârâtul - intimat care a arătat că nu s-a făcut dovada că aceste X de facturi au fost distruse, că o factură emisă în iulie 2006, a fost înregistrată în februarie 2007 și pentru o factură nu s-a prezentat exemplarul albastru.

Toate aceste susțineri nu relevă în mod evident vreun indiciu de nelegalitate iar pentru dezlegarea lor vor fi administrate probatorii de către instanța investită cu anularea actului administrativ fiscal, nefiind chestiuni care pot fi tranșate la nivel de aparență.

- Referitor la prejudiciul iminent - prevăzut de art. 2 lit. s) din Legea nr. 554/2004 ca fiind „prejudiciu material viitor, dar previzibil cu evidență sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice ori a unui serviciu public” se reține că această condiție nu este îndeplinită.

În primul rând, se poate analiza această condiție cumulativ cu existența unui caz bine justificat, nu poate fi apreciată în mod izolat. Cum nu este relevată vreo împrejurare care să constituie un caz bine justificat, nu sunt cumulativ îndeplinite condițiile prevăzute de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Prejudiciul iminent nu poate fi constituit din împrejurarea că s-ar indisponibiliza conturile societății și ar fi în stare de faliment, fiind deja consacrată o practică judiciară în acest sens .

Față de cele arătate mai sus, în conformitate cu prevederile art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă , se va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Compania X „X.” SA .X. împotriva Sentinței nr.X din 30 noiembrie 2011 a Curții de Apel .X.
- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 24 aprilie 2012.

X